

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXXI. ročník

číslo 6/červen 2025

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Anděli, díky!	13
Staršovstvo	3	Děti a večere Páně	13
Zápis z 860. schůze 2. 6. 2025		Svatodušní zamyšlení	16
Velikonoční výprava 2025	4	faráře Ludka Rejcherta z roku 2000	
Volyně		Co je salár?	17
Vodácká tréninkovka YMCA Braník ·	6	Pozdrav od nepálské studentky	17
Předpuťák YMCA Braník	8	ze sborového dne ve Hvozdnici	
Branka k úspěchu	10	Kontaktní informace, tiráž	19

EDITORIAL

Milí bratři a sestry,

vítám vás u červnové Brány, posledního čísla před tradiční letní pauzou. Přípravy na prázdninové akce jsou v plném proudu. Já sama se těším na účast na táboře Pecka a sborové dovolené, chystá se také tábor pro mladší děti, puták nebo třeba mládežová voda. A aby děti a vedoucí nezastihlo nic nepřipravené, proběhly již nyní cvičné akce, předputák a vodácká tréninkovka. O nich a také o velikonoční výpravě se můžete dočíst na následujících stránkách.

V době vydání této Brány u nás končí kazatelka Verunka Hájková. Já sama ji mám spojenou právě s letními akcemi, tábory a vodami, na které jsem jezdila jako malá, a horami, kam jsme se s ostrovskou mladeží pod Verunčiným vedením vypravovali, když jsem dospívala. Verunky podivně sbaležná krosna, která se vždy nacylovala ke straně, šátek na hlavě, jedna porce ovesné kaše na celý den a hlavně krásné duchovní povídání večer po prochozeném dni... Na přechody hor vzpomínám úplně nejraději. Jako kazatelku si ji z ostrovského sboru bohužel nepamatuji, protože jsem byla ještě malá, o to víc jsem se těšila z bohoslužeb tady v Braníku. Některé okamžiky pro mě byly opravdu silné a jsem za ně moc vděčná. Své poděkování Verunce vyjádřil v článku do aktuálního čísla také bratr Pavel Novotný.

Textů samozřejmě naleznete mnohem více, ať už právě od Verunky o přítomnosti dětí na Večeři Páně nebo třeba o Letnicích, které letos připadly na 8. června. Ty připomínáme také na obálce fotkou z vodácké tréninkovky. Kdybyste přemýšleli, co tam hoří zeleně, jednalo se o měděné drátky. ☺

Přeji vám všem krásné léto a těším se na všechny zážitky v podobě článků z letních akcí!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 860. schůze 2. 6. 2025

V pondělí 2. 6. se konala pravidelná schůze staršovstva. Tato měla pořadové číslo 860 a byla výjimečná tím, že se jí poprvé účastnil náš nový farář bratr David Nečil. Ten si také rovnou připravil biblický úvod o lásce a moudrosti.

Příští pravidelná schůze staršovstva bude až po prázdninách, takže jsme se hned vrhli na agendu týkající se prázdninového provozu – zajištění kazatelů a služeb, bohoslužby na Barrandově (o prázdninách nebudou) i sborové dovolené (vše probíhá dobře, děkujeme všem, že zaplatili včas a mohli jsme tak odevzat závaznou objednávku).

Poměrně dost času jsme se věnovali faře. Kolem plánované rekonstrukce je práce nejen s přípravou samotných stavebních prací a projektem, ale i s přemísťováním věcí z fary a papírováním kolem smluv. Dále jsme projednávali sbírku uměleckých děl manželů Rejchrtových, kterou našemu sboru David Rejchrt věnoval. Připravujeme jejich seznam, který bude dostupný online.

S vděčností jsme přijali zprávu o proběhlé Noci kostelů. Děkujeme jak našim mediáním hvězdám Rut Nývtové a Milošovi Pecharovi za jejich živé vystoupení na CNN Prima News, tak i těm, kteří se v průběhu večera věnovali návštěvníkům – kromě již zmíněné Rut také Miriam Žilkové, Pavlovi a Alici Novotným, Karolíně Hrubé i Verunce Hájkové.

Před mimořádným sborovým shromážděním, které při čtení těchto řádků už budeme mít za sebou, jsme ještě aktualizovali seznam hlasujících. Na závěr schůze s námi sdílela Verunka Hájková své postřehy z proběhlé – a úspěšné – seniorátní akce v Řehlovicích.

zapsal Lubor Kolář

VELIKONOČNÍ VÝPRAVA 2025

Volyně

Od 17. do 21. dubna probíhala velikonoční výprava mladšího dorostu s názvem Ať žijí...! Výprava se odehrávala v krásném a útulném prostředí evangelické fary ve městě Volyně a v jejím blízkém okolí.

Téma výpravy bylo inspirováno filmem Ať žijí duchové! Děti postupně zjistily, že v příběhu, ve kterém se ocitly, se objevuje hrad Brtník, kde bydlí rytíř Vilém Brtník se svou dcerou Leontýnkou. Následně děti zjistily, že rytíř a Leontýnka jsou hodní duchové a skamarádily se s nimi. Společnými silami se jim podařilo opravit hrad Brtník a zachránit ho tak před chátráním a také před penězchytivým obchodníkem Jouzou, který chtěl na hradě pěstovat žampiony. Děti během výpravy také pomohly trpaslíkům utéct před Jouzou, jenž je chtěl prodat a vydělat si tak hromadu peněz. Nesměly chybět ani pribináčky k svačině.

Součástí programu byly také procházky Volyní a objevování jejích krás – například hned několika hřišť s kolotočem a prolézačkami.

Ačkoli byla akce kvůli malému počtu účastníků spíše komornější, zábavy bylo dost pro každého, a navíc kočky od sousedů vždy vše vylepšily.

Duchovními tématy výpravy, o kterých si děti povídaly v rámci programu, byla dohoda s Bohem, uplácení a pomoc druhým. Tradičně se uskutečnila i sedrová večeře, při které jsme si připomínali vyvedení Izraelců z Egypta. Také jsme se zúčastnili bohoslužeb volyňského sboru ČCE. Výprava se celkově moc povedla, ani moc nepršelo a těšíme se na další zážitky a akce s dětmi.

za vedoucí velikonoční výpravy 2025

Alena Vondroušová

VODÁCKÁ TRÉNINKOVKA YMCA BRANÍK

O víkendu 30. 4.–1. 5. se na řece Sázavě konala tréninkovka na letní cyklovodu. Všichni (celkem 12 lidí) jsme se rozdělili na pěší (vlakovou) skupinu, cyklistickou skupinu a řidiče. Cyklisté se potkali asi ve čtyři hodiny v Braníku a vyrazili na asi čtyřicetkilometrovou cestu do Týnce nad Sázavou. Pěší, mezi nimi i já, se vydali kolem sedmé na vlak.

Když jsme všichni dorazili do kempu, čekal tam na nás již postavený tábor. Ten den se jinak žádný jiný trénink moc nekonal, prostě večere a šupky do stanů. ☺

V sobotu jsme se nasnídali (již tradičně) porridgem a přibližně v deset vypluli. Bylo krásné slunné počasí, měli jsme se jako ryby (nebo spíš vodáci) ve vodě. Jelo pět lodí (deset lidí), jedna vedoucí zůstala v táboře a jeden se staral o auto.

Jeli jsme oblíbenou (možná až příliš oblíbenou) trasu Týnec – Pikovice. Projížděli jsme malebnou skalnatou a lesnatou krajinou Posázaví. Vše bylo super, koupali jsme se pouze dobrovolně a jediné újmy na zdraví byly spáleniny od slunce.

Po obědě v Pikovicích jsme se vydali zpět do Týnce na kolech/autem. Věnovali jsme se hlavně přípravě ohně a po večeri jsme oheň zapálili.

V neděli jsme cestu absolvovali znova, jenže za trochu jiných podmínek. Jednak se trochu proměnily posádky a navíc i počasí ze zachovalo jinak – ani tehdy nikdo nedobrovolně nezjistil teplotu Sázavy, ale mokří jsme byli stejně – spustil se déšť. Na oběd ale pršet přestalo, tak jsme se převlékli do suchého a hurá domů!

Daniela Slabá

PŘEDPUŤÁK YMCA BRANÍK

V pátek 23. května se skupina devíti mládežníků, kteří chtěli před prázdninami potrénovat své chodící schopnosti, vydali na tréninkový puták do západních Čech. V rámci tréninku jsme chodili do kopce, z kopce, vařili jsme na vařičích, stavěli jsme stany a dělali všechno, co se obvykle na putování přírodou dělá. Výlet jsme si ozvláštnili zvláště intenzivním tréninkem na Seifertově ferratě v Nových Hamrech, kde jsme zlezli několik tras a některé trasy dokonce s těžkými batohy, abychom se na slovinské horské cesty nevzdávali v létě zcela nepřipravení.

V rámci duchovního programu jsme se zamýšleli nad tím, co znamená, že nemáme házet perly sviním. O kom asi Ježíš říká, že je tou sviní (Mt 7,1–6)? Samozřejmě nechybělo společné sdílení, čtení Bible ani společná modlitba.

Celý výlet byl obohacen o soutěž v nesení předmětu, který měl optimální poměr vysoké hmotnosti a divnosti. V batozích se tedy kromě spacáků a ešusů objevovaly i takové věci, jako kameny, litinové pánve, stroje na výrobu domácích těstovin, tisíc jednokorunových mincí aj.

Děkujeme všem zúčastněným za příjemnou společnost, Ymce Braník za záštitu a poskytnutý materiál, vám za modlitby a hlavně Bohu za ochranu a jeho přítomnost mezi námi.

Hana Bedrníková

BRANKA K ÚSPĚCHU

Milé čtenářky, milí čtenáři,

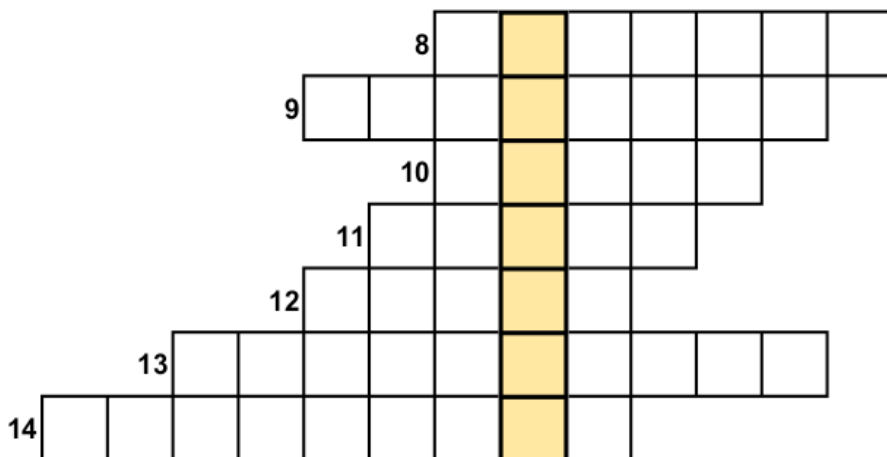
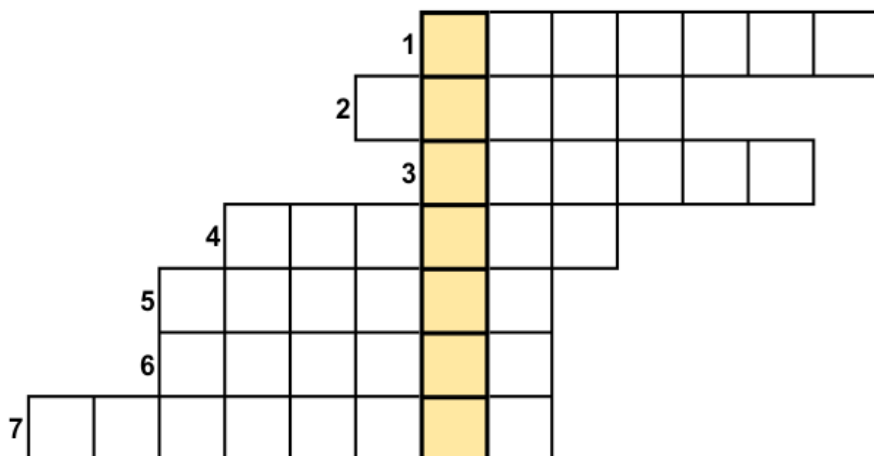
tak už jsme spolu s dětmi z nedělky na prahu prázdnin i zaslíbené země. (Možná si vzpomenete, jak jsme o červnových rodinných bohoslužbách spolu s Jozuem a Božím lidem přecházeli Jordán.) Já jsem v květnu na bohoslužbách trochu chyběla, tak jsem to doháněla samostudiem. A první kapitola knihy Jozue mě donutila k zamyšlení. Pán Bůh tam Jozuovi slibuje úspěch. To dneska dělá kdekdo. Kolik já už viděla knih a videí se zaručenými návody, jak být úspěšný v práci, manželství, zahradničení, péči o děti, uklízení, vyjednávání s teroristy... prostě co vás napadne. Ale co radí Pán Bůh? „Hlavně se – – – – – a buď velmi – – – – –, abys zachovával a plnil celý zákon. ... Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Budeš nad ním rozjímat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu a tehdy budeš rozumně jednat.“

No, úspěch je zaručený (i když bude dost možná vypadat jinak, než jsme si to představovali), ale není to „úspěšný život snadno a rychle“. Je třeba velká odvaha, velké odhodlání a každodenní (ba dokonce i každonoční) píle. Máme neustále přemýšlet o tom, co se Pánu Bohu líbí a jak mu dobře sloužit. Všim, co říkáme, mu dělat radost. Mít pořad před očima, co je správné. Proč je k tomu potřeba odvaha? Pán Bůh říká: „Abys neuhnul.“ V jednom kresleném příběhu, na který jsme se dívali s našimi dětmi, je kluk, který má velký potenciál. Měl by být schopný ovládat oheň, vodu, vzduch i zemi. Ale zatím se to učí. Třeba tak, že se na něj z kopce valí obrovský balvan a jeho úkol je neuhnout. To chce velikou odvahu a velikou víru. On je v tu chvíli nemá a uskočí. Co my? Uhneme, když se na nás něco valí, nebo stojíme pevně na Bohu? Jako v tom podobenství, co vypráví pán Ježíš: „Každý, kdo slyší tato má slova a činí je, bude tedy podoben muži prozíravému, který postavil svůj dům na skále...“

LEGENDA:

- ...(2)..., syn Núnův, vyslal potají ze Šitímu dva muže jako ...(10)... Řekl: „Jděte, prohlédněte tu zemi i ...(4)...“ Šli tedy a vstoupili do domu jedné ženy jménem Rachab.
- Ta žena muže odvedla, ...(5)... a řekla: „Ano, ti muži ke mně přišli, ale já jsem nevěděla, odkud jsou. Když při setmění zavírali ...(11)..., ti muži odešli. Nevím, kam šli. Rychle je pronásledujte, ať je dostihnete.“
- Potom je spustila po ...(1)... z okna; její dům byl totiž v ...(9)... zdi.

- Pak uvázala na okno ...(13)... šňůru.
- Když přišli k ...(8)... a nohy kněží nesoucích ...(3)... se smočily na pokraji vod, tu vody řítící se shora zůstaly stát a postavily se jako jednolitá hráz.
- Vyneste zprostřed Jordánu, odtud, kde nepohnutě stály nohy ...(12)..., dvanáct ...(6)...
- ...(7)..., váš Bůh, vysušil před vámi vody Jordánu, dokud jste nepřešli, jako to učinil s ...(14)... mořem.

A protože se říká „statečný jako lev“, přikládám odpovídající omalovánku.

Alžběta Slabá

Omalovánka

ANDĚLI, DÍKY!

Velmi často se mi na mysl vkrádá text písně, kterou jsme před lety zpívali jako mládežníci: „Pán Bůh má v rukou celý svět, má v rukou také mne/tebe...“ Dovolím si jej přefrázovat na „Pán Bůh má v rukou i Braník...“ Vždyť již více jak 70 let máme v branickém společenství pastýře, kteří celé generace dokázali své posluchače zaujmout, svými slovy posilnit a potěšit. Pamětníci rádi vzpomínají na bratra faráře Timotea Pokorného. Mnoho současných členů sboru nezapomnělo jak na bratra faráře Ludka Rejchrta, tak jeho následovníka bratra Jaroslava F. Pechara. Další bratr farář David Nečil nastupuje s ročním odstupem.

Když se zdálo, že bude Braník několik měsíců strádat, objevila se sestra kazatelka Verunka Hájková. A co víc, je to dar z nebes. Zpočátku nenápadná, ale postupně se rozvíjející pastýřka, která se zařadila mezi předcházející výborné služebníky Páně. Velmi pozitivní je její přístup ke všem generacím. Z jejích slov prozařuje opravdové zvěstování Božího slova. Vystupuje velmi skromně, ale za tím se skrývá její velké obdarování. Nemusí používat žádná vznešená slova či fráze, přesto její výklad vychází z jejího srdce. Z každého slova si může posluhač vzít pro sebe posilu pro svůj život.

Samostatnou kapitolou je úžasné vedení rodinných bohoslužeb. Na každou rodinnou neděli je sestra Verunka perfektně připravena a svým obdarováním se dokáže vcítit do duší a myslí dětí. Každé dítě oslovuje jejich jménem a získává je pro aktivní spolupráci s jejím vyprávěním. Kdo někdy pracoval s dětmi, tak dobře ví, kolik času si taková příprava vyžádá a jak je náročné zvolit vhodný způsob pro vzájemnou komunikaci. V její režii je každá rodinná neděle originální.

Čas se nachýlil a my se v Braníku se svou milou sestrou Verunkou Hájkovou loučíme. Byla mezi námi jen několik měsíců, ale určitě zde zanechala svůj nezapomenutelný pomník. S vděčností na ni budeme rádi vzpomínat! Určitě nám v mysli zůstane upřímné přivítání: „Čau.“ Podrav sice nevypadající křesťansky, ale vycházející přímo od srdce. Od jejího srdce, které bylo otevřeno pro každého přichozího do Braníka. Milá Verunko, děkujeme ti za vše, čím jsi nás obohatila a přejeme ti do dalších let pevné zdraví a hojnost Božího požehnání. Bůh buď s Tebou!

Pavel Novotný

DĚTI A VEČEŘE PÁNĚ

Nechci se tady pouštět do přemýšlení o tom, co přesně pro nás večeře Páně znamená – do jaké míry se při ní scházíme na památku Pána Ježíše, jak to on sám kdysi přikázal svým učedníkům, do jaké míry přijímáme ve víře jeho tělo a krev,

do jaké míry prožíváme předjímku té hostiny s ním, která nás čeká v nebeském království...

Tipovala bych, že každý z nás to má trochu jinak a že ani není tak moc důležité, abychom to měli všichni stejně. Důležité je, že Večeři Páně ustanovil sám Pán Ježíš a řekl nám, abychom ji slavili, dokud on nepřijde. Všimla jsem si, že tam, kde se v jakémkoliv společenství křesťanů rozvíjí opravdový vztah ke vzkríšenému Pánu Ježíši, je vždycky (nebo téměř vždycky) přítomná touha po častějším vysluhování večeře Páně. Touha po hlubokém obecenství s Ježíšem Kristem a touha po hlubokém svátostném životě jdou ruku v ruce.

Otázka, do jaké míry patří do společenství večeře Páně děti, o jejichž vztahu k Pánu Ježíši není nic známo, protože ho zatím nedokážou vyjádřit, natož srozumitelně popsat, není v Bibli explicitně řešena. Pisatelé novozákonních epístol zřejmě měli spoustu pro ně důležitějších starostí. Navíc očekávali druhý příchod Pána Ježíše velmi brzy, takže nejspíš nepovažovali za nutné zanechávat svým následovníkům v této otázce nějakou závaznou směrnicí.

Ostatně – v celém Novém zákoně vlastně nenajdeme ani jasný návod, jak má večeře Páně vypadat. V evangeliích máme popis poslední Ježíšovy večeře s učedníky, během níž byla svátost večeře Páně ustanovena. Kniha Skutků se zmiňuje ve 2. kapitole o společném lámání chleba v prvotní církvi. A pak už zbývá jen 11. kapitola 1. listu ke Korintským, kde Pavel mluví o Večeři Páně dost obšírně. Jenomže – moc jasnou představu o tom, jak ji vlastně v apoštolských dobách v Korintu slavili, čtením nezískáme. Spíš máme dojem značného chaosu – někdo vesele baští, co si přinesl, jiný na něho hladově kouká, další se opije – nic, co by vypadalo nějak zvlášť duchovně. A klidně si dovedeme představit, jak v tom všeobecném zmatku pobíhají děti členů korintského sboru, ochutnávají, loudí, případně v nestřežených okamžicích upíjejí víno. Ale jestli tam opravdu byly, nevíme. A kromě toho Pavel říká, že to, co Korintští předvádějí, už není společenství večeře Páně. Jak by to však správně mělo vypadat, se nedozvíme. Pavel připomene, jak Pán Ježíš tuto svátost ustanovil, přidá pár slov o jejím smyslu, ale jak se má přesně slavit a kdo k ní má či nemá přistupovat, neřekne.

Takže nám nezbyvá, než se pokusit hledat odpověď na naši otázku nepřímou. V Ef 6, 4 píše apoštol Pavel otcům, aby vychovávali své děti v kázni a napomenutích našeho Pána. To velmi dobře koresponduje s tím, co je psáno v 6. kapitole 5. knihy Mojžíšovy (zejména Dt 6, 4–7). Láska k Hospodinu nepřichází k potomkům sama od sebe. Rodiče ji mají svým dětem vštěpovat, mají s nimi na toto téma mluvit často a v různých situacích. Samozřejmě, aby to mohli dělat, musí sami nosit v srdci přikázání milovat Hospodina.

A k tomu je potřeba dodat to, co je vlastně nejdůležitější. Pán Ježíš (na rozdíl od pisatelů novozákonních listů) zřejmě považoval malé děti za nesmírně důležité. Všichni tři synoptičtí evangelisté uvádějí příběh, v němž zaznívá Ježíšovo:

„Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně.“ (Mt 19, 13–15; Mk 10, 13–16; Lk 18, 15–19)

Dnešní rodiče nemají možnosti vzít děti do náruče a přinést je k Ježíši, chodícímu v lidském těle po této zemi. Co jim tedy zbývá? Nenapadá mě nic lepšího, než vzít děti do náruče a přinášet je tam, kde se vzkříšený Pán Ježíš setkává s těmi, kdo jsou jeho. Věříme, že společenství křesťanského sboru přes všechnu přítomnou člověčinu takovým místem je. A proto je dobré, když tam rodiče své malé děti přinášejí nebo přivádějí, přestože děti zatím nejsou zralé ani pro tu „nejdětštější“ formu křesťanského vyučování. Už sama přítomnost tam, kde se Boží lid setkává se svým Pánem, dělá v malém človíčkovi, pomalu objevujícím velký svět, své dobré dílo.

Večeře Páně je pro většinu z nás příležitostí setkat se se vzkříšeným Pánem tím nejintenzivnějším způsobem, jaký je nám na naší pozemské cestě dopřán. Nezáleží na tom, jestli někdo vnímá jeho přítomnost především v samotném chlebu a víně, jiný daleko víc v pozdravení pokoje a další ještě nějak jinak. Důležité je, že před ním stojíme společně jako lidé, z nichž on udělal bratry a sestry a pozval je ke svému stolu. A že on sám je u toho stolu s námi.

Domnívám se, že rodiče, kteří upřímně touží vést děti k Boží bázni a lásce k Pánu, dělají dětem výbornou službu, když s nimi k večeři Páně pravidelně přistupují, ať už je tam přivedou za ruku nebo přinesou v náruči. Námitka, že děti ještě nemohou chápat, oč jde, a že se v kruhu kolem stolu Páně nudí, neobstojí. Jsem přesvědčena, že to, čeho jsou účastny, se do nich wpisuje na nějaké hlubší (a možná důležitější) rovině, než je ta rozumová. A když přitom ještě dostávají požehnání, jako by se stávaly součástí té skupinky dětí a miminek, kterým kdysi žehnal Pán Ježíš osobně.

Samozřejmě, že samotná účast při Večeři Páně nenahradí svědectví víry slovem i životem, ono „vštěpování“, kterým jsou rodiče svým dětem podle Písma doslova povinni. Ale věřím, že je jeho důležitou součástí.

My, kteří už máme děti dávno odrostlé nebo jsme je nikdy neměli, můžeme pomáhat stávajícím rodičům malých dětí svou vstřícností. Pokud z nás budou cítit, že jejich přítomnost s dětmi v kruhu večeře Páně vítáme, pokud bude jasné, že nám občasné žvatlání a jiné projevy jejich potomků vůbec nevadí, určitě budou přistupovat ke stolu Páně i s nimi s větší ochotou, samozřejmostí a radostí.

Na závěr chci ještě připomenout cestu starého Izraele z egyptského otroctví do zaslíbené země, která je mimo jiné velice mocným podobenstvím o cestě Božího lidu všech dob, schopným oslovovat stále znovu. Ve všech situacích, kdy starí Izraelci prožívali s Hospodinem něco velkého, ať to byl přechod Rudého moře po souši, přechod Jordánu nebo něco jiného, vždycky se toho účastnili matky a otcové nesoucí své děti v náruči nebo vedoucí je za ruku. Určitě neuděláme chybu, když naše děti vezmeme s sebou do života s Pánem se stejnou samozřejmostí.

Verunka Hájková

SVATODUŠNÍ ZAMYŠLENÍ

faráře Ludka Rejcherta z roku 2000

O Duchu svatém má leckterý křesťan představu, že to je „něco“, jakási boží energie, která se v Církvi objevuje v mezních situacích. Musím nesouhlasit: Duch svatý je „Někdo“, tedy osoba. Energie přece nemůže utěšovat, napomínat, přimlouvat se a uvádět ve „všelikou pravdu“, jak to čteme v evangeliu. Duch svatý je však osoba z celé svaté Trojice nejméně uchopitelná jakoukoli naší rozumovou či poznávací kategorií. Však Pán Ježíš o něm mluví v souvislosti s vanutím větru:

„Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3,8)

Přesto Duch svatý je tím, který jedná a působí v životě křesťana. Jestliže o našem Pánu Ježíši Kristu vyznáváme, že „byl počat z Ducha svatého“, pak jakási analogie se nabízí i při „početí“ naší víry: tu nemáme ze sebe, ze svého náboženského založení. Její skutečný počátek je v Duchu svatém. Je to prostě jeho „zásluha“, div jeho moci, že my hrdopýškové a paličáci pokorně nad sebou uznáváme Pána Krista jako poslední autoritu. Reformátor Martin Luther to geniálně prostými slovy, které vydají za celé knihovny „duchovní literatury“, vyjádřil ve svém Menším katechismu:

„Věřím, že můj rozum a mé síly nestačí, abych v Ježíše Krista, svého Pána, uvěřil a mohl k němu přijít, ale že Duch svatý mě skrze evangelium povolal, svými dary osvětil a v pravé víře posvětil a utvrdil. Stejně tak povolává, shromažďuje, osvětluje, posvěcuje a v jedné pravé víře v Ježíše Krista utvrzuje všechnu křesťanskou církev na zemi.“

Prostě je to tak: bez Ducha svatého bych nikdy neuvěřil. A bez něho by se celá Církev už dávno rozpadla v nejrůznějších názorových odlišnostech a „módních trendech“. Ale ten mocný „Někdo“, který se nedá spoutat a je svobodný jako vítr, nás utvrzuje nikoliv v našich názorech a pravdičkách, ale „v jedné pravé víře v Ježíše Krista“. Stále znovu nad tím žasnu. Bez Ducha svatého si ostatně nedokážu představit, že je vůbec možné v dnešní postmoderní době, aby kázání evangelia v mém ubohém provedení zasáhlo tak odlišné posluchače, kteří se shromažďují v branickém sboru. A přece se to děje – Bohu díky.

Duchu svatý, Utěšiteli a Přimluvce, jaká je to úleva vědět, že Ty sám jsi převzal poslední zodpovědnost za působení dobré zprávy v lidském srdci!

CO JE SALÁR?

V poslední době se ve sboru opakuje téma saláru, někteří členové však nevědí, co si pod tímto pojmem mají představit.

Našla jsem v 25 let staré Bráně pěkné vysvětlení Jany Kusákové, nyní Kalendové.

Jen doplním – vzhledem k tomu, že církev přechází pozvolna na samofinancování, je v současné době doporučená částka 5 % ročních příjmů.

Jarka Pecharová

Příspěvky ve formě saláru začali odvádět evangelíci v období po vydání tolerančního patentu. Tehdy se jednalo o částku určenou na plat kazatele, který nedostával podporu od státu. V současné době je salár určen především na provozní náklady sboru. Na rozdíl od jednorázových darů při sbírkách je odváděn pravidelně (obvykle ročně). Každý člen sboru se touto formou podílí na hrazení nákladů, bez nich by běžný sborový život nebyl možný.

V naší církvi (ČCE) je výše těchto pravidelných dávek ponechána zcela na svobodném rozhodnutí každého jednotlivce. Existuje pouze doporučení, podle něhož by výše saláru měla být 1–2% ročních příjmů. Pro někoho se to může zdát příliš, jiní zase naopak na základě svého porozumění Písmu odvádějí sboru celých 10 % příjmů (desátek). Důležitá není výše sumy, ale především ochotné srdce. „Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předom rozhodl, ne s nechtí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ (2. Korintským 9,7)

POZDRAV OD NEPÁLSKÉ STUDENTKY

Posílám vám vřelé pozdravy! V současné době studuji ve čtvrtém ročníku bakalářského studia na Nepálském baptistickém semináři. Chci se s vámi podělit o radost, že moje poslední zkoušky skončily s výsledkem „A“. Bydlím v pronajaté místnosti v Kátmándú, pomáhám ve sboru s dětmi a ve volném čase ráda také hraji volejbal.

Můj otec je pastor a matka pracuje doma. Se svou rodinou jsem mohla oslavit svoje narozeniny a společně jsme krájeli koláč.

Vaše pomoc je pro mne velmi důležitá a také je to pro mne velké povzbuzení a závazek.

Děkuji vám z hloubi srdce!

Eashika Kamar

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

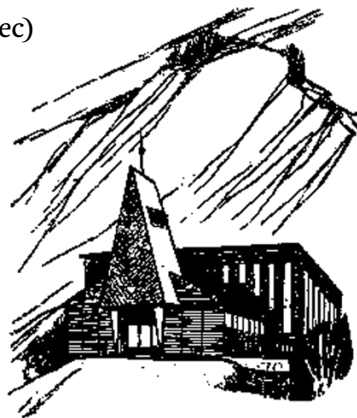
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXXI. ročník, číslo 6/červen 2025

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

